Prinses B.
en de magische spiegel

Dorien Ketel

Prinses B. en de magische spiegel

Februari 2017

www.dorienketel.nl

© Dorien Ketel
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag in welke vorm dan ook worden gedeeld zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. De intentie van de auteur is om algemene informatie te verstrekken om jou en je dochters welzijn te bevorderen.

Voor mijn eigen Prinses B.

Dat we elkaar van ziel tot ziel blijven zien.

***

"Wat een prachtig verhaal dat de meest belangrijke levensles leert. Een onbetaalbaar cadeau voor alle kleine (en grote) prinsessen!"
Petra, moeder van een 5 jarige prinses.

*

"Het is te eenvoudig om voorbij te gaan aan de magie die altijd en overal ons leven vult. Maar met de schat in dit boek en een spiegel, kan mijn eigen dochter dit vinden… en ook haar ouders!"
Mike Dooley, vader van een 3 jaar oude prinses, *NY Times*bestselling auteur van *Infinite Possibilities*

*

"Mijn dochter is als Prinses B. Stap voor stap leert ze om van zichzelf te houden zodat ook zij weet hoe ze een betoverend leven kan leven als ze zelf koningin van haar leven is"
Peter, vader van een 5½ jaar oude prinses

*

"Ik wou dat ik dit mijn dochter kon geven! Maar ze moet het zelf vinden, net als ik."
Karen, moeder van een 21 jarige prinses

Prinses B.
en de magische spiegel

Prinses B. haar vader en moeder waren de koning en de koningin van een prachtig land. Het land had gigantische bergen, prachtige watervallen, zingende vogels, dartelende paarden, groene weides en lange mensen. Hele lange mensen.

Deze lange mensen die in dit prachtige land woonden waren absoluut de beste mensen die je maar kon voorstellen! Ieder van hen hield waar hij mee bezig was. Ze hadden altijd veel plezier met het werk dat ze deden, gewoon omdat iedereen deed wat hij het liefste deed. Als ze klaar waren met hun werk gingen ze naar hun vrienden toen. Daar brachten ze uren mee door om te praten, te dagdromen, grapjes te maken en thee te drinken. Heel veel thee. En als ze klaar waren met het bezoek gingen ze weer terug aan het werk. Werk was absoluut het beste deel van hun leven, ze waren er zo trots op!

Elke eerste zondag van de maand was een hele speciale zondag voor deze hele lange mensen. Dat was de dag waarop zij DE tentoonstelling

organiseerde. Als je iets nieuws had gemaakt, iets speciaals of iets heel moois, dan kon je je nieuwe creatie meenemen naar het GROTE huis op de heuvel buiten de stad. Je kon je nieuwe schilderij ophangen aan de muren van het GROTE huis. Je kon je nieuwe zelfgemaakte jurk laten zien, of je exclusief vernieuwd ontworpen sprinkler systeem. Of, als je dat wilde, kon je je nieuwe lied zingen op het dak van het GROTE huis. De rest van de stad was uitgenodigd voor deze tentoonstelling en iedereen was altijd heel enthousiast over deze nieuwe creaties. Iedereen was altijd heel erg blij om te zien wat anderen de afgelopen 31 dagen hadden gemaakt.

De tentoonstelling was niet altijd in het GROTE huis georganiseerd. Hiervoor werd het georganiseerd in het stadhuis op de markt. Maar al heel snel werd die plek te klein. Meer en meer mensen namen hun nieuwe creaties mee om te laten zien en te delen met hun landgenoten.

Als je de kans krijgt om naar de stad te gaan, kan ik je van harte aanraden om eens een kijkje te nemen bij dat stadhuis. Het is prachtig geleden. Helemaal in de winter is het werkelijk schitterend. Eén dag per jaar is het zelfs

helemaal verlicht met kaarsen. Echte kaarsen! En als het sneeuwt op die ene dag heb je geluk! Dan heb je echt een dag vol winterse magie! Dan weet je, als je dat nog niet wist, dat sprookjes echt waar zijn.

Nou was het kasteel waar de koning en de koningin woonden niet echt dicht bij het stadhuis of ook maar een beetje in de buurt van het GROTE huis. Het duurde even voordat je er was, maar Prinses B. was al groot genoeg om daar in haar eentje naar toe te gaan.

Een van de kamers in het kasteel was van haar, natuurlijk. Nou mag jij raden welke kleur haar kamer was?

Roze! Natuurlijk, dat had je zeker goed geraden nietwaar?

Prinses B. hield van haar kamer. Het had alles wat een prinses maar kon wensen. Het allerbeste was een hele kast vol prinsessen jurken. Ze waren niet allemaal roze, sommige hadden ook andere kleuren. Weet je, Prinses B. hield van kleuren. Als klein meisje vertelde ze altijd iedereen die ze tegenkwam: "Ik houd van alle kleuren, behalve zwart." Dat bleef ze maar herhalen en herhalen.

Toen ze nog een heel lief klein schattig prinsesje was, kocht haar moeder eens een lief klein schattig zwart jurkje. Maar Prinses B. wilde het niet eens aanraken! “Nee! Geen zwarte jurk.” Dat zei ze. Verder gaf ze geen uitleg, helemaal niks, alleen dat.

(Nu een klein stukje vooruit in de tijd: toen Prinses B. ouder werd, ontdekte ze heel veel vrouwen die juist wel graag een zwarte jurk droegen. “Want,” zo vertelde een oude dikke dame, “zwart maakt je dunner.” Prinses B. trok haar wenkbrauw omhoog omdat ze niet helemaal begreep wat deze vrouw bedoelde als jij begrijpt wat ik bedoel. Ze antwoordde heel wijs: “Nou, als dat zo zou zijn,” zei ze erg langzaam, “dan moest je jezelf eens zien in koningsblauw, dat zou je prachtig staan!”)

De kledingkast in B’s kamer had op de deur een klein bruin bordje waarop stond ‘dress 2B princess.’ Daarnaast stond een spiegel. Deze spiegel was gigantisch! Hij was echt heel veel groter dan Prinses B., zelfs een beetje groter dan de Koningin en maar een heel klein beetje groter dan de koning. De spiegel was wit, en het had iets, iets extra’s. Deze spiegel was speciaal. Als je in de spiegel keek dan zou het

zomaar kunnen dat er iets bijzonder moois gebeurde, eigenlijk was het gewoon magie!

Hoe de spiegel in de kamer van Prinses B. kwam

Niemand weet wie de spiegel had gekocht, het was een mysterie! Eigenlijk ook al een soort van magie. Op een zonnige dag was de spiegel bij hen op de stoep verschenen. Een GROTE DOOS met handgeschreven letters erop: “magische Spiegel,” en ernaast een sticker geplakt: “VOORZICHTIG”. Geen naam, geen adres, geen afzender, helemaal niks. De koningin ging rond en vroeg al het personeel of zij misschien iets hadden gezien: een auto of een bestelbus dat dicht bij de voordeur van het kasteel stond? Maar niemand had wat gehoord. Weet je, bij een kasteel is de oprijlaan altijd heel erg lang, het is haast onmogelijk om dichtbij te komen zonder dat ook maar iemand je opmerkt. Nou ja, niet helemaal onmogelijk. Het was één keer gebeurd: met de magische spiegel.

Nadat de spiegel was gearriveerd haalden ze het voorzichtig uit de doos en zette de spiegel in de hal. Een prachtige stralende witte spiegel. De koningin was enorm gefascineerd. Zij hield van spiegels! Nou ja, dat was nog erg voorzichtig uitgedrukt! Zij hield er heel erg veel van om in spiegels te kijken. Niet alle vrouwen houden daarvan maar de koningin hield er

oprecht van. Als je in een spiegel kijkt, dan gebeurt de magie eigenlijk al direct voor je ogen. En dat dit nu ook nog eens een magische spiegel was… de koningin was enorm enthousiast! Wat zou er gaan gebeuren? Ze klapte in haar handen en danste om de spiegel heen. Ze raakte het hout aan waar de spiegel van was gemaakt. Ze voelde aan de prachtige hout gesneden figuren. Ze kon voelen dat het al een oude spiegel was. Er was met deze spiegel al veel magie gebeurd!

"Goed," zei de koning, altijd enorm praktisch, "waar gaan we deze spiegel nu neerzetten? Je kunt het niet bij de voordeur laten staan, iedereen botst er dan tegen aan als hij naar binnen wil. Bedenk eens een goed plekje?" Zijn stem was warm en direct. Prinses B. hield heel veel van haar vader. Hij zorgde heel goed voor hen en voor vele anderen. Hij liet niet vaak zien dat hij van hen hield maar ze wist gewoon dat hij van hen hield, van hun vrienden, hun familie, het personeel en natuurlijk, de mensen die in het land woonden. Soms was zijn stem scherp en hard. Van binnen bevroor ze dan als ze hem zo hoorde praten, maar ze wist dat hij zo sprak om extra duidelijk te zijn. En wanneer hij zo sprak, nou dan luisterden de mensen wel!

Haar moeder, de koningin, kon ook met een scherpe stem spreken. Maar dat deed ze alleen maar als ze enorm boos was. En dan bedoel ik echt, heel, heel, heel erg boos. Meestal ging dat over iets wat Prinses B. of haar broer hadden gedaan.

Ik heb de broer van Prinses B. nog helemaal niet aan je voorgesteld! Zijn naam is Prins E. en Prinses B. houdt heel veel van hem; ze spelen ook altijd heel veel samen. Prinses B. herinnerde zich een dag dat hun moeder onwijs boos op hen was geworden. Op die dag was de woonkamer helemaal bedekt in papier. Kleine stukjes papier. Weet je wat er was gebeurd? Prinses B. en haar broer hadden urenlang met een schaar zitten knippen. Elk stukje papier wat ze maar tegenkwamen hadden ze doormidden geknipt. Kranten, tijdschriften, notitieblokken, en boeken – alles wat maar van papier was gemaakt hadden ze doormidden geknipt, en nog een keer, en nog een keer. Ze hadden samen een geweldige tijd totdat hun moeder de kamer was binnen gestapt.

Een ander moment was de hele woonkamervloer bedekt met aarde. Ze hadden nieuwe planten gekocht en in plaats van om het kasteel heen te lopen hadden ze besloten

dat het eenvoudiger was om er dwars door heen te lopen. Zo droegen ze honderden planten van de voorkant naar de achterkant van het kasteel. En natuurlijk verloren ze her en der wat zwarte aarde, je weet hoe zwaar planten kunnen zijn! Er was o.v.e.r.a.l. zwarte aarde. Ze hadden het niet in de gaten tot, alweer, hun moeder de kamer binnenstapte…

Er was nog een ander verhaal dat hun moeder vaak met hen deelde. Dat ging over de keukenvloer. Haar broer was toen een hele blijde tweejarige die altijd alle deurtjes opendeed en alles uit de keukenkastjes haalde als de kok even niet oplette. Op een dag had hij een pak meel uit een kast gehaald en deze op zijn kop gehouden terwijl hij vrolijk rondjes liep. Kan je het je voorstellen? A.l.l.e.s. was wit, de hele vloer was bedekt met wit meel. Prinses B. wist niet zeker of haar moeder nu alleen boos was in de woonkamer of dat het iets met haar en haar broer te maken had. Ze vermoedde het laatste.

Terug naar de dag dat de spiegel was gearriveerd. Het was een speciale dag die ze niet meer zullen vergeten! De koning had de tuinman gevraagd of hij de spiegel mee kon helpen tillen van de voordeur naar de

woonkamer. Misschien denk je dat een koning geen helpende hand uitsteekt maar deze koning was anders –als je hulp nodig had en hij was in de gelegenheid dan kwam hij je helpen!

In de woonkamer staarden ze allemaal in de spiegel. De sticker op de doos zei "magische spiegel" maar tot nu toe was er niks gebeurd. Ze raakte het aan om te kijken of er misschien een verborgen knopje was ofzo. Ze trokken samen gekke bekken in de spiegel en hoorden de tuinman hierom grinniken. Schaapachtig grinnikte hij en liep naar buiten toen ze zich allemaal omdraaiden en naar hem keken.

Ze draaiden zich weer om en maakte nog meer grappige gezichten. "En nu?" vroeg de koningin. Nadat ze nog eens diep zuchtte ging ze verder: "Laten we verder gaan met waar we mee bezig waren en dan komen we straks wel terug." "Goed idee!" zei de koning, hij draaide zich om en was al op weg naar de deur.

"Wacht!" riep Prinses B. "wat nou als de spiegel…" Ze kreeg de kans niet eens om haar zin af te maken want onmiddellijk toen zij voor de spiegel stond en in haar ogen keek kreeg de spiegel een merkwaardige gloed. Een hele bijzondere witte sprookjesachtige gloed hing zomaar om de spiegel heen. Prinses B. keek en

keek. Haar mond ging van ‘ooooh’ naar ‘aaaah’ naar een grote glimlach en ze lachte hardop: “Jaaaaaa!” Hoe groter haar glimlach hoe groter de gloed. Nou dit was zeker een bijzondere magie! De koning en koningin keken haar samen vol verbazing aan. Prinses B. zag er ongelooflijk blij uit, maar nog steeds: ze hadden geen idee wat er zojuist was gebeurd.

Prins E. duwde haar aan de kant, “nu is het mijn beurt” zei hij. Onmiddellijk verdween de sprookjesachtige witte gloed van Prinses B. haar gezicht en de spiegel veranderde weer in een normale spiegel. “Wat doe je?” schreeuwde Prinses B. “je verpest mijn spel!” Prins E. keek in de spiegel en zei: “Ik zie niks, alleen maar mezelf.”

“Precies!” riep Prinses B. “Kijk dan, kijk nog eens! Kijk naar jezelf!” Prins E. keek in zijn eigen ogen. Er gebeurde niks. Toen opeens, voor nog geen seconde zagen ze de magie van de spiegel weer terugkomen. Maar voordat ze doorhadden wat er gebeurde, was het alweer verdwenen. Prins E. haalde zijn schouders op en zei: “Nou, dat is leuk. Maar ik moet nu gaan. M’n vrienden wachten op me.” En weg was hij.

De koning vroeg heel beleefd: “B. mag ik even kijken?”

“Natuurlijk!” zei ze, “Ja!” De koning keek en keek, hij bekeek nauwkeurig zijn kleren en zei: “Ja, dit pak staat me perfect.” Hij rechtte zijn rug, deed zijn schouders naar achteren en zei langzaam: “Dit…is…perfect.” Dit pak maakt hem inderdaad bijzonder knap, dacht de koningin in zichzelf.

De koning keek in zijn eigen ogen en Prinses B. zag een dikke rimpel tussen zijn wenkbrauwen verschijnen. Oh, oh, dacht ze, wat maakt dat hij zo moet fronzen? Hij beantwoordde onmiddellijk haar gedachte: “Hmm, echte magie… ik zie het.” Hij draaide zich om, wees naar de koningin en zei: “Nu is het jouw beurt.”

“Maar pap,” zei Prinses B. “Heb je gekeken, heb je *echt* goed gekeken?” “Ja, natuurlijk heb ik goed gekeken. Nu is het de beurt aan je moeder. Met de hoeveelheid tijd die zij voor de spiegel doorbrengt staan we hier de hele middag nog.” zei hij terwijl hij Prinses B. een dikke knipoog gaf. De koningin liep naar de spiegel. Ze draaide zich om naar Prinses B. en vroeg: “Is het wat ik denk dat het is?”

De koningin keek, en onmiddellijk liet de betoverende spiegel haar magie weer zien. Het was geen glans zoals een elfje zou brengen, de betoverende spiegel scheen als een ster – de helderste ster die je ooit hebt gezien.

"Wooooooooow," zei de koning, "Ik wist wel dat zij speciaal was! Ik wist het, maar dit…" Prinses B. zat stilletjes naar haar moeder te kijken. Ze keek hoe de koningin een stap achteruit deed, een buiging maakte voor haar eigen spiegelbeeld en langzaam begon te dansen. Prinses B. kon het ritme voelen tot in haar tenen. Ze keek toe met haar mond wijd open, en probeerde te begrijpen wat zij dacht dat er gebeurde.

De koningin danste. Ze danste en bewoog zo gracieus voor de spiegel, zo volmaakt, zo puur. Het was prachtig en adembenemend. De koning en Prinses B. zagen hoe ze in stilte weer boog en zich vervolgens omdraaide naar Prinses B. Prinses B. rende in haar armen en zei: "Oh mam, dit is zo gaaf, jij kunt toveren!" De koningin gaf Prinses B. een knuffel en zei: "Nu weet ik wat de perfecte plek is voor deze spiegel. De spiegel komt in jouw slaapkamer te staan B." "Nee mam, het is voor jou! Ik heb

het niet nodig. Ik wil het niet! De betovering was er, speciaal voor jou!" zei Prinses B.

"Weet ik," zei de koningin, "Ik weet dat de spiegel haar betovering aan mij liet zien toen ik keek. Maar ik wil dat jij de spiegel krijgt! Ik wil dat jij gaat oefenen. Ik wil dat jij de betovering gaat voelen! Dat jij ermee gaat oefenen. Jullie allemaal, jij en je vriendinnen. Zo dat jullie op een dag, als jij koningin bent, dat je weet, dat jullie weten hoe deze magie werkt! Jij én je vriendinnen! Dit is niet iets speciaals voor mij of voor jou, dit is magie die geoefend moet worden, die gedeeld moet worden!
Nu zal ik je vader en de tuinman vragen of zij de spiegel naar jouw slaapkamer willen dragen. Ik zal je helpen om de magie te gaan ontdekken. Ik help jou om dit ook te kunnen. Maar eerlijk waar, de beste betovering, komt als je helemaal alleen bent." De koningin keek Prinses B. liefdevol en doordringend aan: "Onthoud deze woorden lieverd, *Ik denk dat ik weet wat het is*. Dus ga nu naar boven en oefen zo vaak als je kunt." De koningin klapte in haar handen, de tuinman stapte de kamer en zowel hij als de koning tilde de spiegel op. "Naar B.'s kamer." zei de koning.

Dit is het verhaal hoe de betoverende spiegel in de slaapkamer van Prinses B. terecht kwam.

Prinses B. en haar vriendinnen D. en T.

Het was zomer. De hele dag speelden ze buiten, elke dag van de week. Ze hielden vooral van verstoppertje spelen. Op een dag had Prinses B. meer dan een uur nodig om haar broer Prins E. te vinden. Hij wist altijd de beste plekjes om zich te verstopepen. En je weet het, in een kasteel zijn meer dan honderd plekken waar je je goed kan verstoppen!

Vaak kwamen hun vrienden spelen in het kasteel. Het allerleukst was als iedereen meedeed met de spelletjes! De volwassenen, hun ooms, opa en oma, hun tantes, neefjes en nichtjes, gewoon: iedereen! Hoe groter de groep, hoe groter hun enthousiasme en hoe meer plezier ze samen hadden! De tuin was vaak gevuld met gelach als ze buiten verstoppertje speelde of andere spelletjes.

Maar vandaag regende het. Het had weken niet geregend, en nu moesten ze verplicht binnen blijven. Ze verveelde zich gigantisch en wisten echt niet wat ze konden doen. En als je echt niet weet wat je kunt doen nou, dan verveel je je echt heel, heel erg, nietwaar? Het gebeurde niet vaak maar ja, vandaag verveelden ze zich echt. Ze hingen wat rond in de keuken en

vroegen de kok om koekjes en snoepjes (ja, jonge prinsen en prinsessen houden ook van koekjes) totdat de kok ze wegjoeg: “En nu gaan!” Dus nu hingen ze wat rond in de woonkamer. Ze hadden net hun laatste zin afgerond in hun ondersteboven gesprek toen de koningin de woonkamer binnenstapte.

Wat zeg je? Heb je nooit eerder gehoord van een ondersteboven gesprek? Nou, je voeten hangen dan in de lucht, je billen zitten op de bank en je hoofd wiebelt net boven de vloer waar je voeten staan in een ‘normaal’ gesprek –je bent heel eenvoudig ondersteboven! (Helaas praten volwassenen nooit op deze manier, het is een eenvoudige manier om van perspectief te veranderen in moeilijke situaties.)

Prins E., Prinses B. en hun vrienden zaten dus ondersteboven en zoals ik al zei hadden ze net hun laatste zin afgerond. Op dat moment kwam de koningin de kamer binnen lopen. Ze zag de verveelde kinderen, klapte in haar handen en zei dat zij in de perfecte positie waren om voetje van de vloer te spelen. “En,” zo ging de koningin verder, “E. moet mij als eerste tikken.” En hup, ze rende zo snel als ze kon om niet getikt te worden naar de dichtstbijzijnde

bank om zelf ondersteboven te gaan zitten (Heb je ooit wel eens een koningin ondersteboven op de bank zien zitten?!). Prins E., Prinses B. en hun vrienden renden allemaal rond en probeerden elkaar te tikken. Na een tijd werden ze moe en lieten zich op de grond vallen. "Laten we nar boven gaan en in mijn kamer spelen" zei Prinses B. terwijl ze stond te hijgen van het vele rondrennen. Ze verliet de kamer met haar vriendinnen en samen gingen ze naar boven.

Zoals haar moeder haar had gezegd oefende Prinses B. heel vaak haar eigen magie voor de magische spiegel. Ze oefende op schooldagen, in het weekend en in vakanties. Op sommige dagen was de gloed van de spiegel enorm, dan was de hele kamer ermee gevuld! Andere dagen kwam er helemaal geen gloed. Prinses B. had nog niet helemaal door hoe het nu precies zat. Ze werd vaak gefrustreerd als het niet lukte maar ze wist ook dat ze zich superblij voelde als het wel werkte! Op een gegeven moment dacht ze zelfs, dat haar eigen gevoel eigenlijk de sleutel zou zijn voor wat er gebeurde met de spiegel. Was het echt zo simpel?

“Wat is er met die spiegel?” vroeg een vriendin aan B., “Je zei dat het een magische spiegel was maar ik zie helemaal niks gebeuren,” zei ze terwijl ze haar tong uitstak naar zichzelf. Prinses B. wist dat niet iedereen magie begreep. Ze wist ook dat ze dit niet aan iedereen kon uitleggen, helemaal niet aan dit meisje, we noemen haar T. T. was niet het meest vriendelijke meisje wat er was. Ze kon best gemeen zijn en je uitlachen, maar op regenachtige dagen zoals vandaag, tja, B. houdt er nou eenmaal van dat iedereen erbij hoort, dus vandaag was iedereen welkom.

Je kon niet door de ramen naar buiten kijken. Het was mistig, regenachtig en vreselijk koud voor een zomerse dag. Gelukkig hadden ze een warme openhaard in haar slaapkamer waardoor ze allemaal zaten te gloeien.

Eén van haar vriendinnen, we noemen haar D., begon een verhaal. Ze vertelde de andere meisjes dat ze van de week had geschilderd met haar tante. D. was door een tragisch ongeluk haar ouders verloren dus nu woonde ze bij haar tante. Nu was haar tante een beetje excentriek. Ze droeg felgekleurde kleding, had fonkelende ringen aan elke vinger van haar hand en ze had zelfs behang op het plafond! D.

was dol op haar tante, ze vond dat haar tante de knapste en meest lieve persoon van de hele wereld was. Dus als haar tante de tijd nam om haar te leren schilderen voelde D. zich heel speciaal en geliefd.

Prinses B. keek, van de plek waar zij zaten, naar de spiegel. Het had een vage gloed als D. sprak over haar tante. B. wist dat ze haar geheim moest delen met D. maar ze werd onderbroken in haar gedachte door T. die knarste met haar tanden en zuchtte: "Tssss." Ze gooide haar hand naar achteren. Onmiddellijk verdween de gloed van de spiegel die er weer uitzag als een ordinaire spiegel. Eigenlijk was de spiegel niet helemaal wit meer, het leek meer alsof de spiegel een grijs laagje kreeg. B. knipperde een paar keer met haar ogen om zeker te weten dat ze het goed zag. Ja hoor, daar gebeurde het weer, als T. sprak leek het meer op een grijze spiegel. Dat is raar, dacht B.

T. ging door met praten over D's tante, ze lachte en maakte grapjes over haar. Hoe in hemelsnaam kon iemand zulke kleren dragen? B. zag dat de spiegel haast zwart was! Ze ging maar door! T. bleef maar ratelen over D's zogenaamde gekke tante. Prinses B. keek eens

goed naar D., D. keek eerst naar haar vingers, haar schouders hingen omlaag en haar mond trilde een beetje. Deze verdrietige aanblik van haar vriendin deed B. pijn.

"Houd je mond! Hoe durf je zo over iemand te praten!" schreeuwde ze naar T. Onmiddellijk werd de spiegel weer zijn normale wit. "Dit is niet de manier waarop we met elkaar omgaan. Zeker niet in deze kamer, zelfs niet in dit kasteel en al helemaal niet in dit land. Kijk nou wat je doet met T., ze voelt zich vreselijk omdat jij haar tante uitlacht, de persoon van wie zij juist het meeste houdt. Hoe durf je!" Prinses B. was nooit eerder op iemand zo boos geweest. Ze had nog nooit haar stem verheft tegen wie dan ook, en zeker niet tegen een vriendin!

De spiegel gaf geen reactie meer, het stond er maar te staan alsof het een gewone spiegel was. "Ik wil dat je gaat T. Ik wil iets delen met D. en als jij zo met haar omgaat ben je niet langer welkom om hier te blijven. Dus ga nu maar. Nu!" B. was heel duidelijk en erg direct. T. fronste haar wenkbrauwen en zei geen woord toen ze opstond en B.'s kamer verliet.

De andere meiden keken naar B. Eentje zei: "Je hebt gelijk. Het is niet ok om zo over

iemand anders te praten. T. zal jaloers zijn geweest ofzo. Weet je, ik denk dat ik ook maar eens ga. Doeg!" Eén voor één stonden haar vriendinnen op en vertrokken uit B's kamer.

Voordat de deur dichtviel glipte Prins E. nog snel naar binnen. B. en D. hadden het niet in de gaten omdat ze allebei in het vuur zaten te staren. E. ging voor de spiegel staan. Hij keek naar zichzelf met een grote frons. Als je goed luisterde kon je hem zachtjes horen fluisteren: "Goed, ok, laten we dit eens proberen." Hij was even stil, toen zei hij: "Hoi!" en zwaaide naar zichzelf en grinnikte zachtjes. Het volgende moment viel zijn mond open van verbazing. Het leek alsof de spiegel een klein beetje naar voren boog! Alsof hij hem teruggroette! Prins E. deed een stap naar achteren en verliet zachtjes de kamer.

Nu was het alleen nog B. en D. die bij het vuur zaten. Toen de deur dichtviel barstte D. in tranen uit. B. zat naast haar en gaf haar een dikke knuffel. Ze zeiden geen woord. Na een tijdje, toen D. zich weer wat beter voelde vroeg ze aan B. wat ze met haar wilde delen. B. keek naar de spiegel, het had een hele snelle gloed die langskwam. "Kom," en ze stak haar hand

uit naar D., “laten we eens in de spiegel gaan kijken.”

Prinses B. en haar vriendin D. keken in de spiegel. “Nou wil ik dat je naar jezelf in de spiegel kijkt en hetzelfde vertelt over je tante wat je net met ons allemaal deelde toen we bij het vuur zaten. Ik wil je iets laten zien.”

D. haalde haar schouders op en begon te praten. Ze keek niet in de spiegel maar hield haar blik op haar handen. Met een zachte stem begon ze te praten over haar tante. Hoe zij het hele huis in orde had gemaakt zodat zij, als klein meisje, haar nichtje, bij haar kon komen wonen. Hoe haar tante haar heel vaak had omarmd als ze haar ouders miste en uithuilde op haar tantes schouder. Hoe fantastisch ze het vond als ze zag dat haar tante haar dromen tot leven riep in een schilderij. En hoe ongelooflijk blij ze zich voelde toen haar tante haar had aangeboden om haar ook te leren schilderen. Deze momenten dat ze samen was met haar tante waren voor haar goud waard. D. voelde dan van binnen zoveel vreugde en plezier. Op dat soort momenten voelde het alsof haar hart zou barsten van de liefde en plezier!

Terwijl ze sprak keek B. naar de spiegel. En precies zoals zij had verwacht begon de spiegel te gloeien. In het midden van een zin greep B. de schouder van D. en zei: "Stop eens, en kijk nou eens in de spiegel." En toen D. in de spiegel keek viel ook haar mond wijd open.

Daar was deze gloed, deze waanzinnige gloed die van de spiegel af spatte. Of, was dat zo? Het leek wel alsof D. zelf stond te gloeien van deze magische gloed!

"De schoonheid in jou
Wordt vastgehouden door jou
Wat jij omarmt
Is wat jou dichter brengt
Is wat jou maakt
Dat wat jij bent"

Prinses B. keek enorm serieus en zag er meer uit als een wijze oude koningin dan als een jonge prinses toen ze deze woorden sprak tegen D. D. gaf haar een knuffel, ze was zo helder als een ster en B. kon voelen dat ze van binnen helemaal doordrenkt was met diepe vreugde. B. verbaasde zich dat ze deze vreugde zelfs in haar eigen lichaam kon voelen!

Ze zeiden geen woord toen ze de kamer verlieten en de trap afliepen. Ze gaven elkaar

nog een knuffel en zeiden wat lieve woordjes in elkaars oor, toen zwaaiden ze gedag.

Prinses B. draaide zich op, klapte in haar handen en lachte: “En nu?” Ze rende naar de keuken. Misschien was er nog wel een restje appeltaart.

Prinses B. en de tentoonstelling

Het was de eerste zondag van de maand. En zoals je weet was het tijd voor de maandelijkse tentoonstelling! D. ging naar het kasteel om Prinses B. te vragen of ze samen zouden gaan maar niemand deed de deur open. Na lang wachten deed uiteindelijk de koning zelf de deur open. "Jahahaha?" Hij klonk alsof hij super verkouden was of zoiets. D. vroeg aan de koning of ze met Prinses B. kon praten. "Zij is vanochtend vroeg al vertro-chie." nieste de koning. "Dankjewel en beterschap!" riep D. toen ze zich omdraaide en besloot om dan maar alleen naar de tentoonstelling te gaan.

Toen D. het GROTE huis binnenstapte was ze verbaasd over alle schoonheid wat ze daar zag! Er waren zo ongelooflijk veel prachtige schilderijen! Heel veel mensen hun dromen waren zichtbaar geworden en deze lieten ze zien aan iedereen die maar wilde in het GROTE huis op de tentoonstelling. Zoveel dromen waren uitgekomen, zo veel wensen waren er deze maand vervuld!

Er was een man in de hoek met iets wat leek op een boot. Een andere vrouw stond naast hem met een stapel stof – het voelde zo zacht, en het ontwerp was prachtig! Een andere

vrouw was omringd met mensen die naar haar luisterden terwijl zij in een schommelstoel zat en haar gedichten voorlas.

Uiteindelijk ging D. naar het dak. Daar was ze, Prinses B., met de witte spiegel naast haar. “Wat doe jij hier?” riep haar vriendin D. uit, “Waarom heb jij je spiegel meegenomen?” B. gaf geen antwoord omdat ze stond te praten met een oudere vrouw: “Ja, magie, 50 cent om het te zien.”

“Waaat?” riep D. “Vraag je geld aan anderen om in jouw spiegel te mogen kijken?” B. grinnikte schaapachtig en haalde haar schouders op. Ze fluisterde in D.’s oor: “Ja weet je, ik dacht dat dit een simpele manier zou zijn om wat extra zakgeld te verdienen.” “Maar de tentoonstelling is gratis! Niemand hier vraagt geld voor wat dan ook behalve...jij! Waarom?” Het zag eruit alsof D. behoorlijk gefrustreerd was. “Doe een beetje rustig zeg” zei B. toen tegen D. “Een beetje rustig? Ik doe niet een beetje rustig. Dit is stom en een grote leugen. Dat weet je best Prinses B. Waarom heb jij je spiegel meegenomen? Het is niet eens iets dat JIJ hebt gemaakt, wel? Weet je moeder dat je hier bent? Weet zij dat jij aan mensen geld vraagt om in jouw spiegel te

mogen kijken? Bij hoeveel mensen ben je eigenlijk vandaag deze magie tegengekomen?”

“Eh, niemand heeft deze betovering D.” fluisterde B. “Echt zo raar hoe… ik weet ook echt niet hoe dat kan.” “Ik weet waarom,” antwoordde D. “omdat jijzelf de magie bent kwijt geraakt. Dat is het. Jij stomme prinses!” En dat was het moment dat zij, behoorlijk aangedaan zoals je al had geraden, het GROTE huis achter zich liet. D. zag het niet meer toen Prinses B. in tranen uitbarstte en snikkend op de vloer zakte. Maar achter haar had de spiegel een snelle en hele kleine witte gloed.

Het was laat in de middag toen D. terugging naar het GROTE huis. Ze had medelijden met haar vriendin Prinses B. Ze wilde helemaal geen discussie met haar, laat staan tegen haar schreeuwen hoe stom ze dacht dat ze was. Want ze geloofde niet dat dat waar was. Ze wist dat B. een prachtig meisje was, slim en grappig. Ze was haar beste vriendin! Ze wist dat er iets gebeurd moest zijn wat zij nog niet wist.

D. vond Prinses B. voor de Spiegel waar ze lag te slapen op de vloer. Zachtjes streelde ze met haar vinger over haar wang. “Hoe gaat het?” fluisterde ze. B. ging rechtop zitten en haalde

haar schouders op. “Ik weet niet wat me overkwam. Ik weet niet waarom ik geld wilde vragen aan anderen om in de magische spiegel te kunnen kijken. Het is een beetje gek, ik weet het. Ik wil zelf deze betovering weten, ik wil het zien en mezelf er helemaal in wikkelen. Want als de magie er is, dan is het zo mooi. Zo puur, zo vriendelijk. Zo simpel. Ik geloof dat dát de bedoeling van het leven is, weet je. En ik wilde deze magie zo graag delen met anderen op deze tentoonstelling. Ik dacht echt dat als ik maar geld zou vragen dat anderen dan juist de waarde van hun eigen magie zouden willen bekijken.” antwoordde B.

“Begrijp jij de bedoeling van de tentoonstelling?” vroeg D. “De hele tentoonstelling is alles al wat jij omschrijft als magie – om heel eenvoudig te zien en te voelen wat de schoonheid is van andere mensen, van andere interesses, van andere ontwerpen. Het zijn allemaal andere uitdrukkingen van onszelf die ons samen één maken. Dat mensen hun eigen pracht zien en de pracht van anderen maakt dat onze eigen magie tot leven komt.” “Stop nou maar,” lachte B. “je klinkt net als mijn moeder met al je wijze woorden!”

D. stond recht voor de Spiegel. Ze keek naar zichzelf en glimlachte. Haar lippen bewogen maar B. kon niet horen wat ze zei. Prinses B. was helemaal verbaasd hoe haar vriendin D. eruit zag! Zo knap, zo simpel, zo puur! Dit is het, dacht B., D. begrijpt ook deze magie. Eigenlijk laat zij mij zelfs zien hoe ik het kan begrijpen, hoe ik mijn eigen magie nog meer kan voelen!

In het minuutje dat ze gevuld was met zelfmedelijden voelde B. zich heel erg zielig. Omdat ze de magie nog steeds niet volledig door had. Ze schaamde zich voor haar wens om geld te krijgen voor iets wat al zo waardevol is. Ze voelde zich stom dat ze keuze had gemaakt om naar de tentoonstelling te komen met haar spiegel. Ze schaamde zich voor haar harde reactie naar D, en … het was D. die haar uit haar gepeins wakker maakte: "Kom op B. Kom alsjeblieft even naast me staan."

Samen keken ze in de spiegel naar elkaar. Zowel B. als D. voelde zich weer rustig worden. Eerst kwam er voorzichtig een glimlach. En daarna? Ze lachten! Ze moesten allebei zo lachen! Het was een lach die je alleen maar hebt als je volledig tevreden bent met wat er

is. En alles wat zij zagen was schoonheid, een eenvoudig, prachtig, puur leven. Nou dát, dat was magisch! Pure magie! Elke seconde gloeide de spiegel witter en feller! Het omhulde hen volledig met een grappig zacht gevoel, een soort van gekietel. Alsof het een deken was van warme onzichtbare sneeuw als je begrijpt wat ik bedoel.

Allebei voelde ze een hand op hun schouder toen de koningin erbij kwam staan en hen ook een knuffel gaf. “Hier zijn jullie! Ik heb jullie de hele dag nog niet gezien. Wat is er met de spiegel B.? Wilde je de magie ervan delen?” B. keek naar beneden en voelde haar schaamte weer opkomen. D. porde haar met haar elleboog in haar zij en zei: “Kijk omhoog, het is niet de bedoeling dat jij je weer zo laag voelt. Je bent een prinses dus gedraag je ook als een prinses.” De koningin lachte en hield hen stevig vast. “Ik ben zo trots op jullie beiden. Jullie begrijpen je eigen magie, en je helpt elkaar om het te ontdekken als de ander haar focus erop verliest. Dat is wat ik ware vriendschap noem. Jullie zijn allebei geweldig!”

Alle drie stonden ze voor de spiegel die gloeide en sprankelde als vuurwerk. Nou niet als vuurwerk wat alle kanten op vliegt maar als

een warme, zachte deken die over hun gezichten heen gleed. En, dacht B., ik kan weer deze sprankels van D. in mijn eigen lichaam voelen. Het lijkt alsof ik ook de lach van mijn moeder in mijn maag voel!

Ze keken op en zagen andere bezoekers in een cirkel achter hen staan. Deze staarden hen met open mond aan! "Goed dan meiden," zei de koningin, "even een stapje aan de kant alsjeblieft. Het is tijd om onze magie te delen."

Niemand bewoog! Iedereen staarde de koningin aan.

"Kom op lieverd," sprak ze een meisje in de menigte toe, "het is meer dan ok dat je een stap naar voren doet en jezelf eens met magische ogen bekijkt."

En kijk nou eens … jij bent dat meisje! De koningin vroeg jou een stap naar voren te doen!

"Ik? Wilt u dat ik naar voren kom?" vroeg je een beetje verlegen. "Ja jij! Kom maar en kijk eens naar jezelf.

"Kijk eens hoe mooi je bent. Kijk eens naar je glimlach. Je neus, misschien staat er wel een bril op die de hele tijd afglijdt. Kijk eens, je

bent prachtig! Je bent een en al verwonderende bewondering. Kijk eens naar jouw magie, voel jouw betovering. Het is er! Jij bent het! Geef jezelf maar eens de grootste glimlach die je hebt. En als je je moedig genoeg voelt, zeg dan maar eens *hallo* tegen jezelf in de spiegel!"

Als je nu geen echte spiegel bij je hebt doe dan heel even je ogen dicht. Ergens bij jou van binnen kan jij jouw eigen magie voelen. Een kleine vlam borrelt er in jou die je warm houdt, een vlammetje die altijd brand. Een vlam waar jouw blijheid vandaan komt! Dat is jouw eigen betovering die je altijd levend houdt!

"Zeg maar 'hallo' tegen jouw magie, omarm het. Het is jouw vlam, dat wat jou mooi maakt, jouw liefde, jouw leven.

Voel jouw betovering.

Vul langzaam je hele lichaam met deze magie. Laat de vlam maar groter worden zodat jij er helemaal in verdwijnt, ga er maar in zitten.

En dan als je wilt, deel dan deze betovering met jouw vriendinnen. Help hen om ook hun eigen magie te zien. En als je beste vriendin haar eigen magie vergeet, help haar alsjeblieft er dan aan herinneren. Zo zal zij jou ook

hieraan helpen herinneren als jij het even kwijt bent.

Wij hebben allemaal jouw magie nodig! Ja, dat klopt, wij hebben jou nodig!

“Goed, ga nu maar, oefen maar veel! En veel geluk” sprak de koningin als laatste.

Oefeningen om jouw eigen magie te voelen

Wat heb je nodig?

Als eerste heb je jouw eigen magische spiegel nodig. De grootte van de spiegel maakt niet zoveel uit. Het kan een kleine spiegel zijn die net in je hand past, of eentje waarin je jezelf helemaal van je hoofd tot je tenen in kan zien. Als je maar je eigen twinkelende ogen kan zien!

Ik weet niet hoe jij je over jezelf voelt, maar als je voor het eerst de tijd neemt en gaat oefenen om met magische ogen naar jezelf te kijken kan dat best een beetje spannend zijn. Ik hoop maar niet dat je er bang van wordt, dat is namelijk niet de bedoeling. Mijn wens voor jou is echt dat jij jouw eigen beste vriendin wordt! En, om je beste vriendin in de ogen te kijken, dat is iets, waar je superblij van wordt! Om alleen met jezelf te zijn, alleen met jezelf als beste vriendin, zonder iemand anders erbij, dat zou je blij moeten maken, en trots!

Nu zijn er een paar eenvoudige stappen die je kunt zetten – we noemen ze baby stapjes- om je langzaam op je gemak te voelen als jij jezelf in de ogen gaat kijken.

Prins E. liet je het eerste baby-stapje al zien:

E. ging voor de spiegel staan. Hij keek naar zichzelf met een grote frons. Je kon hem zachtjes horen fluisteren: "Goed, ok, laten we dit proberen." Hij was even stil, toen zei hij: "Hoi!" En hij zwaaide naar zichzelf en grinnikte zachtjes.

Nu is het jouw beurt! Probeer het maar eens!

***

Je hebt het goed geprobeerd met dit eerste baby stapje! Leg het boek nu maar aan de kant en kom morgen maar terug voor een volgende oefening.

***

Ja, je bent teruggekomen! Jij bent een dappere ziel! Je bent moedig genoeg om de volgende stap te willen zetten.

Goed, het volgende wat we gaan doen is dat je gaat proberen om jezelf te beschrijven: wat zie je allemaal? Vertel jouw beste vriendin maar wat je allemaal ziet. Doe dat met een stem alsof jij de beste verhalenvertelster van de hele wereld bent! Omschrijf je mond, jouw ogen, je

haar en het meest belangrijke: jouw ogen. Wat voel je als je in deze ogen kijkt?

Nou wees voorzichtig met de woorden die je nu gebruikt! Zij zijn ook een deel van jouw magie! Je moet jezelf eraan herinneren om alleen vriendelijke, positieve woorden te gebruiken. We willen echt alleen maar horen hoe geweldig je bent, hoe fantastisch jouw magie is, hoe betoverend goed jij bent!

Voor deze oefening heb je waarschijnlijk wat tijd nodig om het helemaal onder de knie te krijgen. Neem ook die tijd! Neem alle tijd die je nodig hebt om je echt helemaal op je gemak te voelen met jezelf.

Doe het nog maar eens! Doe het zoveel keer als jij nodig hebt om je goed te voelen over jezelf, over wie jij bent.

En doe het morgen nog een keertje!

En overmorgen nog een keer…

En nog een keer…

En…. vooruit: nog een keer!

Totdat jij zelf helemaal voelt hoe prachtig je bent. Tot jij zelf zo ongelooflijk trots bent op

wie jij bent! Jij bent het meest bijzondere, het meest prachtige meisje dat er is in jouw leven!

Houd van haar met heel je hart!

Waarom ik dit verhaal schreef.

Toen mijn dochter Beate werd geboren in 2011 wilde ik ooit eens 'iets' voor haar doen. Mijn man had voor onze zoon Eli een schommelstoel gemaakt en zijn naam daarin verwerkt 'Schommeli' (zie ook www.Stoeli.nl).
Zoiets wilde ik ook voor onze dochter doen, maar wat? Halverwege 2016 kwam spontaan dit verhaal 'langsvliegen' als het ware en zo werd Prinses B. geboren.

Eén van de activiteiten die ik regelmatig doe als deel van mijn 'persoonlijke ontwikkeling' is 'spiegelwerk'. Vaak staat er achter mijn laptop een make-up spiegel zodat ik goed kan zien dat ik niet al teveel frons tijdens het typen. Spiegelwerk is een begrip wat door Louise Hay jaren terug al is geïntroduceerd. Zij heeft hier ook een boek over geschreven wat in 2016 in het Nederlands is verschenen.

In het begin, echt al jaren terug, vond ik het vreselijk om mezelf aan te kijken en ook nog eens aardige dingen te zeggen (én denken!). Maar ik wist dat als ik eerst maar eens heel veel van mezelf zou gaan houden dat het dan, met andere dingen, ook wel goed zou komen.

En precies dat gebeurde. Door alle oefeningen heen raak je zo vertrouwd met jezelf dat je het vlammetje van binnen groter en groter kan laten worden. Met oogcontact heb je zielscontact. Kijk een ander maar eens diep in de ogen, maar kijk ook vooral jezelf goed in de ogen! Je zult versteld staan van de ontdekkingen die je te zien krijgt.

Toen ik dit spiegelwerk met mijn vriendinnen deelde: "Dit zou je ook eens moeten doen!" waren de reacties niet al te enthousiast. "Ja ik weet dat ik van mezelf moet houden maar ik kan het niet." "Ik heb gewoon geen mooi lichaam" zei mijn vriendin de schoonheidskoningin! Ik was verbluft dat zij dat dacht. Jouw lichaam is nu het vervoersmiddel van je ziel hier op aarde. Het is echt een héél bijzonder 'ding!'

Konden mijn vriendinnen zichzelf maar eens een keertje door mijn ogen zien dacht ik dan. En wat gaven we onze dochters mee? Ik wilde niet dat mijn dochter ook voor de spiegel zou staan: "Wat heb ik een dikke kont". Want het is gewoon niet zo! We zijn allemaal prachtig en uniek op onze eigen manier. Maar als we dat zelf niet vinden zal een ander daar aan voorbij gaan.

Willen we de wereld veranderen dan begint dat toch echt bij onszelf. Niet door een hele hoop te doen aan de 'buitenkant' maar juist door onszelf van binnen te gaan ontdekken. Het begint bij hoe we denken en voelen over wie we zijn, wat we willen, wat we kunnen, en wat we met onze hartenwens gaan doen.

Zoals een mens denkt, zo is zij. Gedachten Worden Dingen: "Is het wat ik denk dat het is?" vroeg de koningin aan Prinses B. Ja. Het is exact wat jij denkt dat het is! Je kan dus maar beter goed leren denken over jezelf! Ook daar heb ik een boek over geschreven mocht je daar meer over willen weten. Echt, jouw Gedachte Wordt jouw Ding!

Weet je, een koningin wordt niet geboren, een koningin wordt gemaakt. En onze prinsessen dochters worden ook op een dag koningin van hun leven.

Mijn wens is dat jij als moeder jou dochter(s) kan voorleven hoe het is om van jezelf te houden. Zodat jullie elkaar van ziel tot ziel ontmoeten. Want dat is wat ik in vele ogen terugzie: Licht & Liefde.

Het ga je goed! Mocht je jouw verhaal of ervaring willen delen dan stel ik dat zeer op prijs!

Voor vandaag wens ik je een Gouden dag,

Dorien Ketel

www.dorienketel.nl